

Lūgšana kanjonā

Karsens K., 11 gadi, Jūta, ASV

Pagājušajā gadā es kopā ar tēti un brāli devos pārgājienā. Mūsu pārgājiens veda dziļi kanjonā. Drīz vien mēs sākam pētīt nomaļas takas.

Mēs atradām lielas alas un lieliskus skatu punktus. Mēs rāpāmies arvien augstāk un augstāk — pāri nenostiprinātām klīntīm un stāviem pakalniem.

Pēc kāda laika mēs bijām pilnībā nomaldījušies. Mēs nezinājām, uz kuru pusi iet, lai sasniegtu kanjona pakāji. Mēs atdūrāmies pret bieziem krūmājiem, un mūsu skatam pazuda gan kanjona spice, gan pakāje. Es sāku patiesi uztraukties. Es nezināju, kur iet, un mans tētis tāpat!

Kļuva tumšs un auksts, un mēs neredzējām ceļu ārā no kanjona. Es zināju, ka Debesu Tēvs zina, kur mums jāiet.

Es teicu: „Ja mēs vēlamies izkļūt no šejienes, mums ir jālūdz!” Tā mēs visi trīs nometāmies ceļos, lūdzot, lai Debesu Tēvs izved mūs no kanjona.

Kad mēs atsākām iet, kāda sajūta man teica, ka ieraugot taisnu, augstu koku, man jāpagriežas pa kreisi. Kad pagriezās pa kreisi, es ieraudzīju mūsu mašīnu. Es zināju, ka Debesu Tēvs palīdzēja mums izkļūt no kanjona. Debesu Tēvs atbildēja uz mūsu lūgšanu, un līdz ar saullēktu mēs bijām drošībā.

Es esmu tik ļoti pateicīgs par lūgšanas spēku un par Debesu Tēvu, kurš mūs uzklausā. ■